

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 września 2018 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D. wniosła przeciwko (...) spółce komandytowej w S. o zapłatę kwoty 6817 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1096,80 zł od dnia 5 września 2018 r. do dnia zapłaty;

- 5720,20 zł od dnia 6 września 2018 r. do dnia zapłaty,

oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pozwana dwukrotnie zgłosiła powódce awarię pojazdu, wzywając powódkę do zawarcia umowy usługi serwisowej wraz z dojazdem do klienta w dniach 28 i 29 sierpnia 2018 r. Powódka przyjęła zlecenia do realizacji i wykonała usługi w zakresie naprawy pojazdu poszkodowanej, wobec czego dnia 28 i 29 sierpnia powódka wystawiła na rzecz pozwanej faktury VAT- (...) na kwotę 1096,80 zł z terminem płatności do dnia 4 września 2018 r. oraz (...) na kwotę 5720,20 zł z terminem płatności do dnia 5 września 2018 r. Mimo upływu terminu płatności i skierowanego do pozwanej wezwania do zapłaty, pozwana nie spełniła roszczenia na rzecz powódki.

Nakazem zapłaty z dnia 16 października 2018 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana podniosła, iż należność powódki w zakresie stawki za dojazd do uszkodzonego pojazdu została znacznie zawyżona, albowiem na lokalnym rynku tego rodzaju usługa wynosi co najwyżej 120 zł netto. Zarzuciła, że opłata za samo przyjęcie zlecenia jawi się jako bezzasadne. Nadto pozwana podniosła zarzut częściowego spełnienia świadczenia na rzecz powódki w kwocie 898,80 zł, a zaskarżony nakaz zapłaty nie uwzględnia dokonanej przez pozwanej wpłaty.

Po skierowaniu stron do mediacji powódka nie wyraziła na nią zgody i wniosła o kontynuowanie postępowania sądowego.

Na rozprawie w dniu 5 czerwca 2019 r., na której za powódkę nikt się nie stawił, pełnomocnik strony pozwanej podniósł, że w dniu 4 czerwca 2019 r. pozwana częściowo spełniła świadczenie dochodzone pozwem dodatkowo w kwocie 418,20 zł. W związku z oświadczeniem pełnomocnika pozwanego, że pełnomocnicy stron wstępnie uzgodnili, że strony zawrą ugodę sądową, rozprawa została odroczone. Pełnomocnik powódki nie ustosunkował się do złożonej na tej rozprawie propozycji ugodowej.

Na rozprawie w dniu 18 września 2019 r., na której za powódkę nikt się nie stawił, pełnomocnik strony pozwanej podniósł, że w dniu 7 sierpnia oraz 9-10 września 2019 r. pozwana częściowo spełniła świadczenie dochodzone pozwem dodatkowo w kwocie ogółem 600 zł. Kwestionując zasadność naliczenia stawek za dojazd i holowanie, uznał powództwo do kwoty 4.600 zł, po uwzględnieniu dotychczasowych wpłat pozwanej. Pełnomocnik powódki nie ustosunkował się do zobowiązania przewodniczącej w przedmiocie cofnięcia powództwa wobec spłaty części należności.

W dniu 23 października 2019 r. wpłynęło do tut. Sądu pismo procesowe powódki z dnia 6 lutego 2019 r. (data nadania na pocztę przez pełnomocnika) nadesłane przez Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie zawierające częściowe cofnięcie powództwa w niniejszej sprawie co do kwoty 898,80 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, mylnie oznaczone przez pełnomocnika powódki inną sygnaturą sprawy i oznaczeniem stron, tj. XI GNc 2688/18 pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej.

Na rozprawie w dniu 13 listopada 2019 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że ww. pismo dotyczy sprawy niniejszej.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w tym samym dniu sąd umorzył postępowanie co do kwoty 898,80 zł.

Pełnomocnik pozwanej podniósł, że w dniu 28 października 2019 r. pozwana częściowo spełniła świadczenie dochodzone pozwem dodatkowo w kwocie ogółem 350 zł.

Pełnomocnik powoda oświadczył, że pismem z dnia 4 listopada 2019 r. powódka cofnęła powództwo w części ze zrzeczeniem się roszczenia, a wobec faktu, że pismo to w dniu rozprawy nie wpłynęło do tut. Sądu, na rozprawie cofnął powództwo również co do kwoty 1368,20 zł i zrzekł się roszczenia w tej części.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w tym samym dniu sąd umorzył postępowanie również co do kwoty 1368,20 zł.

Pełnomocnik pozwanej na rozprawie oświadczył, że przy uwzględnieniu dokonanej w dniu 28 października 2019 r. przez pozwaną wpłaty do zapłaty pozostało pozwanej 4.250 zł.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska. Strony nie wyraziły zgody na wzajemne propozycje ugodowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka komandytowa w S. dnia 27 sierpnia 2018 r. o godzinie 16:25 zgłosiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. awarię pojazdu. Powódka po potwierdzeniu przyjęcia zlecenia przystąpiła do przeprowadzenia naprawy pojazdu pozwanej o nr rej. (...) na miejscu wystąpienia awarii.

Po przeprowadzeniu naprawy, dnia 28 sierpnia 2018 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1096,80 zł brutto (po uwzględnieniu rabatów) z terminem płatności do dnia 4 września 2018 r. Na wskazaną należność, składały się kwoty:

- 442,80 zł brutto, tytułem „dojazdu do klienta zł/km”;
- 492 zł brutto, tytułem „przyjęcia zlecenia awaryjnego noc (pon.-pt. 18-8:00, sob. od 14:00);
- 162 zł brutto, tytułem usługi serwisowej.

(...) spółka komandytowa w S. dnia 28 sierpnia 2018 r. o godz. 10:30 zgłosiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. awarię pojazdu. Powódka po potwierdzeniu przyjęcia zlecenia przystąpiła do przeprowadzenia naprawy pojazdu pozwanej o nr rej. (...) na miejscu wystąpienia awarii.

Po przeprowadzeniu naprawy, dnia 29 sierpnia 2018 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 5720,20 zł brutto (po uwzględnieniu rabatów) z terminem płatności do dnia 5 września 2018 r. Na wskazaną należność składały się kwoty:

- 442,80 zł brutto, tytułem „dojazdu do klienta zł/km”;
- 180 zł brutto, tytułem odkręcenia/przykręcenia koła;
- 221,40 zł brutto, tytułem przyjęcia zlecenia awaryjnego dzień (pon.-pt. 8:00 – 18:00, sob. 8:00 - 14:00);
- 2500 zł brutto, tytułem usługi serwisowej;
- 1420 zł brutto tytułem 4 szt. tarczy hamulcowej SAF;
- 956 zł brutto tytułem 2 szt. kompletu klocków hamulcowych.

Dowód:

- korespondencja sms k. 12-13;
- zlecenie 10/Z/M24/18 k. 17;
- zlecenie 11/Z/M24/18 k. 18;
- wycena nr 11/Z/M24/18 k. 19, 20;
- faktura VAT nr (...) k. 14;
- faktura VAT nr (...) k. 15.

Pismem z dnia 7 września 2018 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty łącznej kwoty 6817 zł tytułem wystawionych faktur VAT.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 7 września 2018 r. k. 16;
- dowód nadania k. 16v.;

Pozwana w drodze przelewów bankowych dokonywała częściowych wpłat na poczet ww. faktur, w kwocie ogółem 2267 zł.

Bezsporne.

Dnia 15 października 2018 r. pozwana uiściła kwotę 500 zł.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 15 października 2018 r. k. 43, 97;

Dnia 18 października 2018 r. pozwana uiściła kwotę 200 zł.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 17 października 2018 r. k. 44, 96.

Dnia 22 października 2018 r. pozwana uiściła kwotę 100 zł.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 19 października 2018 r. k. 45, 95.

Dnia 23 października 2018 r. pozwana uiściła kwotę 98,80 zł.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 23 października 2018 r. k. 46, 94;

Następnie pozwana w drodze przelewów bankowych dokonała następujących wpłat:

- dnia 4 czerwca 2019 r. kwoty 418,20 zł tytułem FV (...);
- dnia 8 sierpnia 2019 r. kwoty 200 zł tytułem FV F (...);
- dnia 10 września 2019 r. kwoty 300 zł tytułem FV (...);

- dnia 11 września 2019 r. kwoty 100 zł tytułem FV (...);
- dnia 29 października 2019 r. kwoty 350 zł tytułem FV (...)

Bezsporne, a nadto dowody:

- potwierdzenia przelewów k. 72, 84-86, 103.

Stan faktyczny w spornym zakresie ustalono w oparciu o złożone przez strony dokumenty prywatne. Autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana, strony jedynie częściowo wyprowadzały odmienne wnioski. W zakresie ustalenia dat poszczególnych wpłat przez pozwaną sąd kierował się datami zaksięgowania wpłat na rachunku powódki, a nie wydaniem dyspozycji przelewów. Dla porządku wskazać należy, że Sąd pominął wniosek o przesłuchanie zawnioskowanych przez powódkę świadków M. S., I. D. oraz M. L., albowiem pełnomocnik powódki nie wskazał, w zakreślonym terminie, na jaką okoliczność mają zostać przesłuchani wskazani w pozwie świadkowie. Wprawdzie pełnomocnik powódki ustosunkował się do powyższego zobowiązania jak i do treści sprzeciwu pismem procesowym datowanym na 4 lutego 2019 r., niemniej jednak pismo to na skutek omyłek pełnomocnika powódki w zakresie sygnatury i oznaczenia stron procesu zostało skierowane do innej sprawy, która została przekazana innemu sądowi zgodnie z właściwością, a po odnotowaniu, że nie dotyczy ono tamtej sprawy, odesłane dopiero 23 października 2019 r. Wobec powyższego należało uznać, że na skutek niedbalstwa wyłącznie swojego pełnomocnika strona powodowa uchybiła terminowi do wykonania zobowiązania, czemu sąd dał dodatkowo wyraz, oddalając na ostatniej rozprawie wniosek powódki o przesłuchanie zawnioskowanych świadków. Pełnomocnik powódki nie zgłosił zastrzeżenia w tym przedmiocie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. W związku z powyższym sąd ustalając stan faktyczny, bazował na dotychczas zgromadzonym materiale dowodowym, przy czym odnośnie do dochodzonej pozwem kwoty 4250 zł tytułem spornych faktur sąd był związany uznaniem powództwa w tej części przez pozwaną (mając na uwadze oświadczenia jej pełnomocnika na rozprawach w dniach 18 września i 13 listopada 2019 r.).

Sąd zważył, co następuje:

Przy tak ustalonym stanie faktycznym powództwo okazało się częściowo uzasadnione. Roszczenie powódki należało ocenić przez pryzmat przepisów dotyczących świadczenia usług, do których stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Dlatego podstawą żądania powódki jest norma zawarta w art. 734 § 1 k.c. oraz art. 735 k.c. Zgodnie z treścią tych przepisów przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się na wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

Spór ogniskował się wokół zasadności naliczenia opłat tytułem „przyjęcia zlecenia awaryjnego”, które w ocenie pozwanej zostały naliczone bezzasadnie, jak również wokół zawyżenia opłat za dojazd. Powódka na tę okoliczność poza dokumentami załączonymi do pozwu nie przedłożyła żadnych dowodów, a wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków zostały przez sąd pominięte. Analizując zatem dostępny materiał dowodowy należy dojść do wniosku, że z żadnego dokumentów zaoferowanych przez powódkę, w tym formularzy zleceń, nie wynika podstawa naliczenia wynagrodzenia za samo „przyjęcie zlecenia awaryjnego”. Zwraca przy tym uwagę, że zgłoszenia awarii w dniu 27 sierpnia 2018 r., który wypadał w poniedziałek dokonano o godz. 16:25 (vide druk zlecenia - k. 17, przy czym brak na dokumencie podpisu zleciodawcy). Natomiast z faktury z dnia 28 sierpnia 2018 r. nr (...) naliczono z tego tytułu opłatę 492 zł brutto za „przyjęcie zlecenia awaryjnego noc (pon.-pt. 18-8:00, sob. od 14:00), podczas gdy zgłoszenie zlecenia nastąpiło przed godziną 18:00.

Należy również zgodzić się z pozwaną, że ujęte w obu fakturach opłaty za dojazd do klienta w kwotach po 442,80 zł brutto, nawet na podstawie doświadczenia procesowego tut. Sądu, jawią się jako zawyżone. Przede wszystkim zaś z żadnego z dokumentów, poza ww. fakturami, stanowiącymi tylko dokumenty prywatne, nie wynika, że strony umówiły się na wynagrodzenie powódki w takiej kwocie za tego rodzaju usługę. Pozwana wskazała, że powódce należała się

z tego tytułu kwota co najwyżej 120 zł netto i nie sposób przyznać pozwanej racji. Powódka nie przedłożyła na okoliczność zasadności naliczenia opłaty za dojazd żadnych dowodów, wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków zostały pominięte, a wysokość naliczonego wynagrodzenia w kwotach po 442,80 zł nie znalazł odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym. Ujemne skutki procesowe zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) obciążają w tym zakresie powódkę.

Mając na uwadze powyższe uwagi, w zakresie niekwestionowanym przez pozwaną, powódka tytułem faktury z dnia 28 sierpnia 2018 r. nr (...) mogła dochodzić kwoty 289, 60 zł brutto, na którą składały się kwoty:

- 127,60 zł brutto (120 zł netto), tytułem „dojazdu do klienta”;
- 162 zł brutto, tytułem usługi serwisowej.

Natomiast tytułem faktury z dnia 29 sierpnia 2018 r. nr (...) powódka mogła dochodzić kwoty 5.183,60 zł brutto, na którą składały się kwoty:

- 127,60 zł brutto, tytułem dojazdu do klienta;
- 180 zł brutto, tytułem odkręcenia/przykręcenia koła;
- 2500 zł brutto, tytułem usługi serwisowej;
- 1420 zł brutto tytułem 4 szt. tarczy hamulcowej SAF;
- 956 zł brutto tytułem 2 szt. kompletu klocków hamulcowych.

Mając na uwadze powyższe wywody wykazane przez powódkę roszczenie zamykałoby się kwotą 5473,20 zł (289,60 zł + 5183,60 zł), przy czym pozwana w drodze przelewów bankowych na poczet spornych faktur uiściła w toku procesu kwotę ogółem 2267 zł i w tym też zakresie sąd umorzył postępowanie, wobec częściowego cofnięcia powództwa.

Z kolei odnośnie do kwoty 4250 zł (przy uwzględnieniu ostatniej wpłaty na kwotę 350 zł) sąd po myśli art. 213 § 2 k.p.c. był związany uznaniem w tej części powództwa. Stąd wskazaną kwotę wraz z odsetkami ustawowymi (art. 359 k.c.) od kwot jak wyżej i przy uwzględnieniu poszczególnych wpłat pozwanej, to jest liczonymi od kwot:

- 289,60 zł od dnia 5 września 2018 r. do dnia 15 października 2018 r.,
- 5.183,60 zł od dnia 6 września 2018 r. do dnia 15 października 2018 r.,
- 4.973,20 zł od dnia 15 października 2018 r. do dnia 18 października 2018 r.,
- 4.773,20 zł od dnia 18 października 2018 r. do dnia 22 października 2018 r.,
- 4.673,20 zł od dnia 22 października 2018 r. do dnia 23 października 2018 r.,
- 4.574,40 zł od dnia 23 października 2018 r. do dnia 4 czerwca 2019 r.,
- 4.156,20 zł od dnia 4 czerwca 2019 r. do dnia 8 sierpnia 2019 r.,
- 3.956,20 zł od dnia 8 sierpnia 2019 r. do dnia 10 września 2019 r.,
- 3.656,20 zł od dnia 10 września 2019 r. do dnia 11 września 2019 r.,
- 3.556,20 zł od dnia 11 września 2019 r. do dnia 29 października 2019 r.,
- 3.206,20 zł od dnia 29 października 2019 r. do dnia zapłaty

zasądził od pozwanej, o czym orzekł jak w pkt I sentencji.

Dalej idące powództwo oddalono (pkt II sentencji).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 102 k.p.c. Sąd uznał, że mimo iż powódka, również w zakresie umorzonym, w przeważającej części traktowana jest jako wygrywająca sprawę, to jednak bierna postawa lub nieprofesjonalne działania pełnomocnika procesowego pełnomocnika powódki w toku procesu, jego brak reakcji na zobowiązania sądu, skierowanie pisma do innej sprawy, co skutkowało kilkukrotnym odraczeniem rozpraw przy jednoczesnym częściowym uznaniu powództwa i woli pozwanej zawarcia ugody sądowej, kwalifikują się jako szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu tego przepisu, który pozwala na odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami procesu powódki.

Podstawą rozstrzygnięcia jak w pkt IV sentencji był art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)